

Trafikminister sig velvilligt, og jeg maa maaske atter med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad den højtærede Minister siger: „Hvad det angaar, er det en meget ringe Foranstaltning: Det drejer sig om at tage 16 Sten op af dette Løb, og dermed er forbundet en saa ringe Bekostning, at det i Virkeligheden er temmelig urimeligt, at Marstal Kommunalbestyrelse finder det fornødent at henvende sig til Staten derom. Jeg skal give den Oplysning, at „Sandormen“, som om kort Tid skal til Marstal i anden Anledning, meget godt kan paatage sig dette Stykke Arbejde mod som sædvanligt at faa refunderet Skibets direkte Udgifter“. Alt det kunde jo kun glæde mig, og da man paa Ærø ønskede Oplysninger om, hvordan Sagerne stod, tog jeg derover og meddelte med „Rigsdagstidende“ i Haanden, hvad der var passeret, og jeg kan forsikre, at Beboerne følte stor Taknemmelighed overfor den højtærede Minister for den velvillige Holdning og de gode Løfter. Desto større er Skuffelsen blevet over, at man ikke er gaaet fra Ord til Handling. Venegrunden kunde imidlertid ikke være i denne Tilstand. En Ø med en tæt og vindskibelig Befolkning og en efter vore Forhold endogsaa meget betydelige Handelsflaade maa have sine Sejløb i en saadan Tilstand, at Skibene uden Fare for Beskadigelse kan færdes til og fra Øen, hvor de hører hjemme. Da der intet blev foretaget fra Statens Side, maatte man selv tage Affære, og det blev et ikke ubetydeligt Arbejde. Det drejede sig nemlig ikke, som den højtærede Minister formodede, om 16; men om 109 Sten, som skulde optages, og en Mængde af dem var paa 6,000—10,000 Pund, en enkelt blev endogsaa beregnet til at veje 14,000 Pund. Den højtærede Minister har, naar jeg har berørt Spørgsmaalet overfor ham, meddelt mig, at Statens Materiel var saa stærkt optaget, at man ikke kunde paatage sig dette Arbejde. Om det end er beklageligt, er hertil intet at sige, men jeg vil tillade mig at gøre den Henstilling, om der ikke var Anledning til at refundere en Del af det Beløb, der er medgaaet til dette Arbejde, som Staten havde lovet at udføre mod at faa refunderet de direkte Udgifter til Kul, Olie, Tvist o. s. v.

I Fjor den 28. Oktober sandede Kløverdybet ved Ærø til; det er Løbet mellem Marstal Bredning og Østersøen. Der dannedes en smal Vold tværs over Løbet, hvor der kun blev 10 Fod Vand i Stedet for 14. Uddybningsarbejdet udsattes til en

mere belejlig Tid, men jeg vil dog ogsaa her tillade mig at henstille, om ikke dette Arbejde kan blive udført. Det er nemlig ikke lokalt Farvand i snævraste Betydning, men er egentlig at betragte som offentligt Sejlløb. Arbejdet er i og for sig ikke betydeligt; jeg vil antage, at det kunde gøres paa en Ugestid, naar „Sandormen“ kom derned; Revlen bestaar af løst og rent Sand, saa det kan ikke være nogen særlig stor Historie. Den højtærede Minister og ærede Medlemmer vil forstaa, hvilke uhyre vanskelige Forhold den mindre Skibsfart, særlig Sejlskibsfarten, arbejder under for Tiden. For de store Skibe, der sejler paa de store Have, er det jo en gylden Tid, men det er slet ikke saaledes for de smaa, og jeg vil indstændigt anmode den højtærede Minister om, at der rækkes den mindre Skibsfart paa Ærø en hjælpende Haand. Jeg faar mange Breve fra Skibsførere, som beklager sig over de vanskelige Forhold, som for Tiden er til Stede, og vi ved jo alle sammen, hvori Vanskelighederne bestaar; som Regel er der intet at gøre, men her er et Omraade, hvor Staten, som i øvrigt søger at raade Bod paa Befolkningens Trængsler og Vanskeligheder, kan vise, at man ikke vil glemme Søfartserhvervets mindre Udøvere, som kæmper haardt i disse trange Tider.

Den højtærede Trafikminister har haft Ære og formentlig ogsaa Glæde af den Tanke, han har haft i Fjor, at nedsætte et Udvalg, som skulde forhandle direkte med Statsbaneautoriteterne for at søge at faa gennemført bedre Transportforhold for Fisk. Jeg vil slutte mig til det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) og udtale en varm Tak til den højtærede Minister for den store Interesse, han har vist Fiskerne i denne Sag, og jeg kan forsikre, at overalt, hvor Fiskeri udøves, vil man føle Taknemmelighed over det virkelig gode Resultat, der blev opnaaet ved denne Lejlighed.

Der har været talt uhyre meget i dette høje Ting om Maksimalpriserne, saa der turde jo være Anledning for mig til at blive derfra, og jeg skal ogsaa indskrænke mig til nogle forholdsvis faa Bemærkninger. Vi maa alle anerkende Regeringens Bestræbelser for at skaffe den nødlidende Del af Befolkningen Levnedsmidler til rimelige Priser; men jeg kan ikke være med til at anerkende Maaden, hvorpaa man har fordelt den deraf flydende Byrde. Det forekommer mig, at Landbruget er blevet taget lovlig stærkt med til at bære Byrden. At Landbruget